

[Sonja Albrink]

ke, selv om man ikke helt sjældent hører fra narkomanerne selv, at netop tvangsmæssige indgreb i den personlige frihed giver størst chance for et godt behandlingsresultat.

Men lad os dog se på de forskellige behandlingsformer, der udbydes, også i andre lande, som flere ordførere har været inde på i dag, og bruge dem, som har gode resultater. Det ville dog være langt at foretrække at anvende nogle af de fantastisk mange penge, narkomisbruget koster det danske samfund, til behandlingsformål, der fører til noget og derved også frigør midler på lidt længere sigt.

CD er enig i de betragtninger, der er i redegørelsen, og vi har også fæstet os ved det, der siges om regeringens samlede holdning til indsatsen for de svageste i samfundet, herunder stofmisbrugere. Helt specielt er de psykisk syge bl.a. i mange tilfælde henvist til at benytte § 105-institutionerne, som overhovedet ikke er gearet til den opgave, og det er komplet uacceptabelt og umenneskeligt.

Ansvaret for narkomanernes behandling skal fortsat ligge i amterne, og finansieringen skal deles mellem amt og kommune. Hvad kommende forhandlinger med regeringen om økonomien vil resultere i, kan vi have større eller mindre forventninger til, men én ting er i hvert fald sikker: behandling er den eneste anstændige vej, for den hidtidige indsats har ikke været tilstrækkelig.

Problemerne med stofmisbrug hører på alle led og kanter til i de afdelinger for betændte sager, som vi desværre ikke kan nedlægge, men der må tages midler i brug, så problemernes omfang nedbringes. Derfor kan jeg på CD's vegne sige, at vi kan tilslutte os forslaget om nedsættelse af det særlige narkotivalg under socialministeren. Det skal være tværfagligt og sagkyndigt, og vi håber, at dette initiativ kan være medvirkende til, at der findes løsninger på en saglig og velbelyst baggrund, der kan føre til bred enighed om narkopolitikken.

De mennesker, der er ramt af stofmisbrug, hvad enten det drejer sig om narkomanen eller dennes pårørende, er i så tragiske omstændigheder, at det burde være hævet over de store partipolitiske skænderier. Den risiko, som stiknarkomanerne løber oven i alt det andet for selv at få overført eller videregive smitte med HIV-virus eller smitsom leverbetændelse, kan kun bestyrke mig i den opfattelse, at Folketinget bør finde fodslag i denne sag.

Dorit Myltoft (RV):

Hvis man med åben mikrofon går ud på gader og stræder og stiller tilfældige forbipasserende følgende spørgsmål: »Føler du medskyld i, at din nabos datter er blevet narkoman?« vil svarene være næsten enslydende i retning af: »Nej, det gør jeg ikke, for hun kunne bare lade være med at begynde, men jeg synes, det er synd for min nabo, og jeg ville ønske, at nogen kunne hjælpe.«

Det svar rummer en præcisering af et af de alvorligste kerneproblemer i dagens debat. Det har en fornem henvisning til et potentiale, der kan trækkes på, og endelig indeholder det en god accept af forskellige behandlingsformer.

Jeg vil tage udgangspunkt i dette folkelige svar i min ordførertale om den redegørelse fra sundhedsministeren, justitsministeren og socialministeren, vi diskuterer i dag. Desuden vil jeg disponere min taletid til først og fremmest at være afgrænset til at berøre problemerne omkring de afhængige narkomaner, dvs. de mennesker, for hvem stoffet – oftest er det i morfingruppen – er det vigtigste i livet, og for hvem arbejdet med at skaffe stof i tilstrækkelig mængde bliver en overlevelseskamp, der tilsidesætter alle andre livsværdier, herunder at overholde loven, at holde aftaler, at respektere samliv og familie og at passe sine børn. Afhængigheden kan billedligt sammenlignes med en kæmpemæssig magnet, og at slippe ud af afhængighedsforholdet svarer til at skulle arbejde sig ud af det magnetiske kraftfelt eller at få ophævet magnetens tiltrækningskraft.

Jeg betragter redegørelsen som et samlet afsæt for en kvalificeret debat om de handlemuligheder, vi kan sætte ind, vel vidende, at mirakelmager er det kun de færreste beskåret at være.

Jeg vil som sagt tage udgangspunkt i et postuleret svar, hvis første del var: »Nej, det gør jeg ikke, for hun kunne bare lade være med at begynde«. Det viser en tro på, at vi i bund og grund er selvansvarlige individer. Vi er ikke alle potentielle misbrugere, men erfaringen viser os, at nogle bliver det alligevel; altså må der være risikogrupper og heriblandt højrisikogrupper. Det er kernen i et af problemfelterne: Vi kan beskrive narkomaner, men vi kan ikke på forhånd udpege dem. Jeg ved ikke, om min nabos 5-årige datter har risiko for at blive narkoman som 17-årig. Hvis jeg vidste det, kunne jeg være med til at forhindre det.